

ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Η πάλη με τη ζωή και τον θάνατο

Ηρωική και άξια μέχρι το τέλος!

Η Φώφη Γεννηματά ενέπνευσε στους Έλληνες ηπιότητα, ενότητα, συμφιλίωση, αγάπη και πραότητα. Η Νεοελληνική Ιστορία δεν θα την προσπεράσει

γράφει
ο ΓΙΩΡΓΟΣ
ΛΙΑΚΗΣ

«Ο θάνατος χτυπάει με την ίδια μεγαλοπρέπεια και τον φτωχό και τον σάχη»

Περσική παροιμία

«Ο ήλιος την εκύκλωνε και με φως και με θάνατον ακαταπαύστως»

Ανδρέας Κάλβος

«Ο θάνατος φέρνει στο φως την ευγενική καταγωγή του ανθρώπου»

Γιώργος Χειμωνάς

Ο θάνατος της Φώφης Γεννηματά πήρε απρόβλεπτα εθνικές διαστάσεις.

Μέσα στη γενική κατήφεια, μέσα στις αγριότητες του Κοινοβουλίου, στην κορυφή της πανδημίας, όπου ο Μεφιστοφελής θέριζε κάθε μέρα 40 έως 50 πολίτες, μέσα σε μια αγριεμένη και φουρτουνιασμένη Αθήνα, όπου σελαγίζαν βιαστές, δολοφόνοι, κληρονόμοι και σεξιστές, αυτό το πρόσωπο σηκώθηκε λίγο ψηλότερα από τον εαυτό του, λίγο ψηλότερα απ' όλους εμάς.

Η Φώφη Γεννηματά έκανε ένα άλμα πιο γρήγορο από τη φθορά της. Και πέτυχε ό,τι δεν πέτυχαν χρόνια και καιρούς η Βουλή και όλα τα συναφή φιλάνθρωπα ιδρύματα. Ενέπνευσε στους Έλληνες ηπιότητα, ενότητα, συμφιλίωση, αγάπη και πραότητα.

Η Νεοελληνική Ιστορία δεν θα την προσπεράσει. Και τα λεξικά, όλα τα λεξικά, θα τη συμπεριλάβουν.

Στη διπλανή στήλη, θα αναφερθώ στα πολιτικά της επιτεύγματα και στη διάσταση που έδινε η ίδια στην πολιτική. Αλλά εδώ, θέλω να μιλήσω όπως ταιριάζει σε ένα τόσο ξαφνικό και αστραποβόλο θάνατο. Να μιλήσω ντρέτα. Ασπρα-μαύρα. Όπως μας τα 'μαθε η μάνα μας.

Αν και οι Τύχες την είχαν βάλει στο σημάδι από νωρίς στη ζωή της, πάλεψε κι έμαθε να μην υποκύπτει εύκολα. Δόξα να 'χει κι ο θεός της Ελ-

ΔΙΔΑΓΜΑ

Τι μεγάλο έκανε; Μας έμαθε να λέμε τη λέξη «καρκίνος» σαν μια συνηθισμένη, καθημερινή λέξη. Καθώς είχε σπουδάσει από νωρίς γραφή κι ανάγνωση στο μέγα σχολείο του πόνου, δεν ήθελε να στενεύει τη μάχη της

λάδας -γιατί ο θεός της Ελλάδας υπάρχει- φρόντισε η γυναίκα αυτή να σηκωθεί από το γήινο ύψος της, σε μια περίοδο που το Γένος είναι καταποντισμένο. Με πλειοψηφίες αδιάλλακτες, με μειοψηφίες υστερικές κι αλαζονικές.

Ναι, είναι αλήθεια. Με όπλο μια ζεστασιά στα μάτια, στο χαμόγελο, στα χείλη, τα κατάφερε.

«Η Ιστορία είναι γεμάτη κουνέρια και πλεκτάνες», όπως έλεγε ο μέγας **Νίκος Εγγονόπουλος**. Η Φώφη κατάφερε να τα ξεπεράσει. Γιατί ο λαός μας την αγάπησε τόσο πολύ ξαφνικά; Πριν από λίγους μήνες την πετροβολούσε. Ανάμεσα στους πολλούς κι εγώ. Σχεδόν όλος ο κόσμος τη μεμφόταν ότι δεν είναι σθεναρή αρχηγός, ότι τη μια αλληθωρίζει προς τα εδώ και την άλλη προς τα εκεί, ότι δεν είναι αντάξια του ονόματος του πατρός της και μύριες άλλες αδικίες.

Μας βούλωσε τα στόματα ολωνών. Οποιοσ παρέστη στη Μητρόπολη, στην πορεία για το κοιμητήριο και στο «δεύτε λάβετε τελευταίον ασπασμόν», θα έχει να κρατήσει μέσα στην κιβωτό της καρδιάς του εικόνες σπάνιες. Ξαν δέσμη από τριαντάφυλλα είχε πέσει το ηλιοβασίλεμα. Στους δρόμους ευωδίες από τα λουλούδια και στις καρδιές των ανθρώπων

μία αιφνίδια καλοσύνη. Ακόμη και στο κοιμητήριο, απόλυτη ησυχία. Απόλυτη ειρήνη. Λες και οι τάφοι χαμογελούσαν κι αυτοί.

Τι μεγάλο έκανε; Μας έμαθε να λέμε τη λέξη «καρκίνος» σαν μια συνηθισμένη, καθημερινή λέξη. Καθώς είχε σπουδάσει από νωρίς γραφή κι ανάγνωση στο μέγα σχολείο του πόνου, δεν ήθελε να στενεύει τη μάχη της. Η Ιστορία επανέρχεται ως φάρσα. Ο πατέρας της πέθανε από καρκίνο. Η μητέρα της πέθανε κι αυτή από καρκίνο. Η ίδια έσβησε ανήμερα της ημέρας που είναι αφιερωμένη στην παγκόσμια μάχη για τον καρκίνο του μαστού!

Όσοι ήμασταν στα ίδια εδράνα μαζί της βλέπαμε τη μάχη της. Ήταν άπαρτη μέσα στη λύπη της και πολύ περήφανη για να δείξει στον καθένα μας τι συμβαίνει. Όταν η Φώφη σηκωνόταν να μιλήσει και σπινόταν στο κεντρικό βήμα της Βουλής, έμοιαζε με μια άσπρη λόγχη φωτός. Ποτέ, μα ποτέ δεν έκανε μια νύξη στο τι της συμβαίνει. Δεν έκανε του Χάρου χειροφιλήματα η Φώφη. Την πάλη της με τον θάνατο τη συνήθισε.

Όμως, από την άλλη μεριά, ο κόσμος τής ανταπέδωσε τα πάντα μέσα σε λίγες ώρες. Για σκεφτείτε,